

[0. Mathiasen.]

her i det høje folketing. Man spørger deroppe: vil Danmarks regering og folketing i dag godkende, at makkerskabet med det nymilitaristiske og nynazistiske Vesttyskland stadfæstes i en aftale om en dansk-tysk militær fælleskommando, således at Danmark bliver direkte årsag til, at der igen slås dybe skår i de nordiske brødræfles samarbejde, og således at Finlands i forvejen yderst vanskelige stilling gøres endnu mere vanskelig? Jeg spørger: hvad bliver der af de skønne teorier om det nordiske samarbejde og fællesskab? Hvor står Nordisk Råd i denne situation? Jeg har nok i dag hørt det ærede medlem hr. Victor Gram sige, at han håber og regner med, at Finland vil forstå den stilling, vi indtager. Jeg synes ikke, det helt stemmer med det, som det ærede medlem hr. Aksel Larsen gjorde opmærksom på at præsident Kekkonen har sagt: at vi er i færd med at gøre vort finske broderfolk en bjørnetjeste.

Jeg kunne godt gå videre endnu og sige, at der nok også videre ud i vore nabolande er nogle, der er interesseret i sagens forløb her i dag. Det gælder nok i særdeleshed i Bonn, hvor man i sandhed kan gnide sig i hænderne over de resultater, som magthaverne har opnået over for Danmark i tiden siden 1945. Næste 9. april behøver den tyske værnemagt ikke frækt at snige sig i land på Toldboden i nattens mørke, men vil blive modtaget med håndtryk af landets forsvarsminister og generaler i lange rækker: zu Befehl — hvis samme værnemagt ikke længe i forvejen har taget landet i besiddelse i kraft af aftalerne om enhedskommandoen.

Nu kan man sige, at forholdet er dette, at folketinget i virkeligheden slet ikke skal træffe denne skæbnesvangre afgørelse i dag, for, siger man, denne afgørelse er allerede for længst truffet, Danmark har i forvejen vedtaget og godkendt den dansk-tyske militære fælleskommando, således at vi i dag kun skal tage den afgørelse til efterretning. Det er et synspunkt, som ligger helt på linje med en leder i dagbladet Politiken i går, hvori det siges, at det slet ikke er en sag om, hvorvidt vi skal have en fælleskommando for Østersøområdet, for, som

det siges, en sådan har vi i forvejen og har haft det længe.

Dette giver mig anledning til at stille et direkte spørgsmål til den højtærede forsvarsminister. Jeg vil gerne spørge: er det rigsdagsbeslutningen af 8. juni 1951, som den højtærede forsvarsminister omtalte i sin redegørelse i formiddags, der danner grundlaget for de afgørende beslutninger, som regeringen nu har truffet om den dansk-tyske fælleskommando? Og hvis dette er tilfældet, vil jeg gerne spørge, om den højtærede forsvarsminister finder det tilfredsstillende og i overensstemmelse med det demokratiske folkestyres principper, at en 10 år gammel beslutning, der blev truffet under helt andre forhold og forudsætninger end dem, der er til stede i dag, nu danner grundlaget for beslutninger med så vidtrækkende konsekvenser, som der her er tale om.

Når jeg nævner de helt andre forhold, tænker jeg især på to ting. For det første, at Vesttyskland i dag står som den stærkest militært rustede stat i Europa med stærke krav om atombevæbning og med mange tidligere nazister på fremtrædende poster i samfundets ledelse helt op i regering og regeringskredse. For det andet tænker jeg på hele den internationale situation, som den tegner sig i dag, og den ligger ganske anderledes end dengang, ikke mindst derved at Berlinproblemet i dag ligger uløst midt i det storpolitiske brændpunkt.

Dernæst har jeg et par venlige bemærkninger at rette til det radikale venstre. Jeg ved ikke, om der blandt de ærede radikale medlemmer her i tinget er nogen, der vil spørge, hvad det vedkommer mig, hvad det radikale venstre foretager sig; de er i stand til at feje for deres egen dør. Det er naturligvis delvis rigtigt; men jeg vil dog sige, at som borger i et demokratisk samfund er jeg naturligvis ikke blot interesseret i, hvad mit eget parti bedriver, men i høj grad også i, hvad alle andre politiske partier og alle andre grupper i samfundet foretager sig. Og så må jeg have lov til at gøre den personlige bemærkning, at jeg i min grønne ungdom selv har fået min politiske og samfundsmæssige interesse vakt i det radikale venstre, i den radikale ungdomsbewægelse, ligesom min